

til etablering af central registrering og visitation ved daginstitutioner, herunder om der har været forhandlinger med de interesserede organisationer.

Svar:

Et foreløbigt udkast til vejledende regler for central pladsanvisning i kommunerne har været behandlet i et møde i børne- og ungdomsforsorgens pædagogiske nævn den 1. marts 1973, idet spørgsmålet forud af socialstyrelsen har været forelagt Kommunernes Landsforening, Personaleforbundet og Landsforeningen af Bestyrelser for Daginstitutioner. Sagen vil nu blive behandlet i socialministeriet.

Spørgsmål 112:

Frembyder gennemførelsen af de i lovforslag nr. 128 om ændring af borgerlig straffelov (strafferetlige særforanstaltninger m. m.) problemer i forbindelse med bistandslovforslaget? Udvalget ønsker i forbindelse hermed oplysning om, hvorledes ministerens holdning er til den i den skriftlige fremsættelse til førstnævnte lovforslag givne oplysning, at ledelsen af børne- og ungdomsforsorgen over for straffelovrådet har tillkendegivet, at man ikke ser sig i stand til at tage sig af alle unge lovovertrædere mellem 15 og 18 år.

Svar:

Gennemførelsen af det nævnte lovforslag om ændring af borgerlig straffelov frembyder ikke direkte problemer med hensyn til udformningen af bistandslovforslaget.

I straffelovforslaget, der er udarbejdet på grundlag af straffelovrådets betænkning nr. 667/1972 om de strafferetlige særforanstaltninger, foreslås den relativt tidsubestemte frihedsstraf ungdomsfængsel ophævet.

Begrundelsen for forslaget er dels et ønske om at undgå tidsubestemt straf, dels den omstændighed, at straffuldbyrdelsesformen i statsfængslerne igennem årene er ændret og humaniseret, således at det ikke længere kan anses for påkrævet at anbringe de unge under anstaltsforhold, der adskiller sig fra statsfængslerne. Straffelovrådet anfører dog samtidig i betænkningen, at uanset om ungdomsfængsel opretholdes i sin nuværende form eller afskaffes som selvstændig retsfølge, må det anses for meget vigtigt, at der indrettes en ny institution for unge, som må

tilbringe en længere eller kortere del af deres straffetid under lukkede forhold.

Med hensyn til de forholdsvis få unge mellem 15 og 18 år, der idømmes frihedsstraf, er det anført, at det drejer sig om en gruppe, som frembyder store behandlingsmæssige og disciplinære vanskeligheder. De fleste har allerede været anbragt på institutioner under børne- og ungdomsforsorgen; mange har begået deres seneste kriminelle handlinger under et sådant ophold eller i forbindelse med rømning, og det forekommer hyppigt, at disse unge i en eller flere perioder må anbringes i ungdomsfængslets lukkede afdeling. De fleste er prægede af psykiske afvigelser, og stofmisbrug er almindeligt forekommende.

Om problemerne vedrørende disse unge har straffelovrådet forhandlet med repræsentanter for socialstyrelsen, der har afgivet en udtalelse af 5. juli 1972. I skrivelsen anfører styrelsen bl. a.:

„Fra børneforsorgens side må man være enig i, at tidsbestemt fængselsstraf i videst muligt omfang bør undgås for unge under 18 år, såvel for at undgå tilvænning til fængselsmiljøet og kontakt med ældre kriminelle som på grund af den begrænsede mulighed for iværksættelse af positive foranstaltninger over for de unge under sådanne kortvarige afsoninger“.

Det anføres endvidere, at der hidtil er gennemført en meget nøje prøvelse af sagerne, før man fra forsorgens side har besluttet ikke at anbefale inddragelse eller forbliven under forsorg med den konsekvens, at den unge idømmes ungdomsfængsel. En ændring af straffeloven, ved hvilken ungdomsfængsel afskaffes, kan imidlertid „ikke forventes at føre til, at børneforsorgen vil skønne at kunne påtage sig ansvaret for flere af de unge, end man hidtil har gjort“. Forsorgen er bygget på tilbudstanken, og selvom et planlagt behandlingshjem måske i nogle tilfælde vil kunne løse de omtalte problemer, vil anvendelsen af lukket afdeling på samme måde som inden for fængselsvæsenet virke alt for belastende for børneforsorgen som helhed.

Socialstyrelsen tager endelig afstand fra tanken om en dom til børne- og ungdomsforsorg ud fra den betragtning, at en sådan ordning ville gribe ind i forsorgens frie bestemmelse om hensigtsmæssigheden af for-